

Szeretjük azt hinni, hogy egy békés kisvárosban élünk. Biztonságban, egyéni és közösségi tragédiák nélkül. Szeretjük feltenni a képzeletbeli napellenzőt, és úgy tenni, mintha a gyerekeink, testvéreink, lányaink, asszonyaink és fiaink lelki és testi egészségét semmi sem veszélyeztetné. Itt az ideje, hogy szembenézzünk a rideg valósággal: a szexuális erőszak igen is létezik, kisvárosunkban is, még ha sokszor nem is szeretünk tudomást venni róla.

Minden olyan szexuális tevékenység, amely az egyik fél beleegyezése nélkül jön létre, nemi erőszaknak számít. Az erőszakos közösülést a civilizáció kifejlődésétől kezdve bűncselekményként tartják számon és mindenhol büntetik. Már a babiloni király, Hammurapi törvényoszlopán olvashatjuk, hogy a házasságon kívüli nők elleni nemi erőszak halállal büntetendő.

Románia új Büntető Törvénykönyvének 218. cikkelye alapján a súlyosbító körülmények nélküli nemi erőszak 3-tól 10 évig terjedő szabadságvesztést vonhat maga után. Fontos megjegyezni, hogy ezeknél a szexuális bűncselekményeknél **a büntetőeljárás csakis a sértett fél által indított előzetes feljelentéssel veheti kezdetét**, aminek három hónapon belül kell megtörténnie. Az áldozatok közül csak az elszántak fordulnak a rendőrséghez. A legtöbben az eljárástól vagy az elkövetőtől való félelmükben a hallgatást választják.

Kutatómunkám alatt, ami több áldozattal és szakértővel való beszélgetést is magában foglalt, sok szívszorító történettel és érdekes reakcióval találkoztam. Volt, amelyik kételyek közé sodort, a legtöbb nagyon elszomorított.

Első ízben egy húsz esztendő, székelyudvarhelyi lánnyal beszélgettem, aki hat éve volt szexuális erőszak áldozata. Ő a szerencsésebbek közé tartozik, hiszen hamar sikerült

feldogoznia a történeteket.

Nehezedre esik elmesélni, hogy mi történt pontosan?

Már nem. 2009 októberében történt. 15 éves voltam. Azt kell mondanom, hogy „szerencsére” már augusztusban elveszítettem a szüzességem, hiszen ha ez lett volna az első, gondolom egy életre meghatározta volna a szexuális életem.

Szinte törvényszerű volt, mert mindig nagy mellénnyel mondtam, hogy könnyen meg lehet előzni, tökön rúgod és kész.

Ez valamikor a hónap végén lehetett. Nem tudom már pontosan a dátumot, ami jó, hiszen nagyon sokáig belém volt égve. Az azelőtti időszakban túlcordult bennem a boldogság, így nagyon nagy ellenpont volt. Erre a nagyon vidám periódusra még megrázóbb volt az egész.

Emlékszem rá, hogy harisnya volt rajtam, egy felső és egy kis szoknya. Ittam, de nem az történt, hogy seggrészeg és ezzel együtt könnyű préda lettem volna. Egy kicsit voltam becsicscentve.

Mindenki úgy búcsúzott el tőlem, hogy vigyázzak magamra, amikor elindultam a Jungle-ből hazafele. Apum megkérdezte, hogy haza vigyen-e. Később megbántam, hogy nemet mondtam neki, mert nagyon fáradt voltam. Éreztem, valahova lekuporodok és alszom egyet. Aztán a semmiből megállt mellettem egy autó. A két benne ülő férfi felajánlotta, hogy hazavisz.

Te beültél?

Idealista létemre azt hittem, nem lehet baj abból, ha hazavisznek és őszintén, pont erre vágytam, azt gondoltam, hogy ez nagyon ki van találva. A hazaúton megálltunk az éjjel-nappalinál, hogy még igyunk valamit. Nekem ott már picit gyanúsak voltak az erőltetett poénkodások, ezért elkezdtem írni apumnak, hogy jöjjön értem. Gondoltam, ameddig odaér,

tudom húzni az időt, de ekkor a kocsiban maradt srác kivette a telefont a kezemből, abból az apropóból, hogy beírja a számát és visszaérkezett a másik fickó is, úgylát továbbálltunk.

Kinéztem az ablakon: ház, ház, ház, nem erre lakom basszameg, nem erre lakom, basszameg. Elkezdtem sírni, és mondani nekik, hogy én még szűz vagyok. Ki akartam szállni, már arra is gondoltam, hogy kinyitom az ajtót és kiugrom, ha a gerincem kettőbe törik is. Persze, nem tudtam kinyitni. Mikor ezt meglátták, megálltak, aztán az egyik lefogott, nem erőszakosan, de biztosan. Ekkor már bömböltem.

Rögtön tudtad, hogy az lesz, aminek látszik? Nem gondoltál rosszabbra?

De. Benne volt a pakliban, hogy megölnek és elásnak valahol. Talán túl sok amerikai sorozatot néztem. Van egy ilyen kimutatás, hogy a férfiak hamarabb vállalják be, hogy megverjék őket, minthogy státuszt veszítsenek, ameddig a nők fordítva.

Én inkább alámegyek valakinek, csak ne legyen baj. Próbáltam azzal biztatni magam, hogy nem vagyok áldozat, így ők nem tettesek és nem is bűnözők, tehát megúszhatom ezt az egészet.

Az erőszak elkerülésére viszont nem volt matematikai esélyem két érett férfi ellen kislány létemre egy zárt autóban. A beletörődés ellenére is borzasztóan féltem, egyik kezemben markoltam a kis dzsekimet, a másikban a kalapomat és a telefonomat.

Elkezdődött. Ami leginkább megmaradt és nagyon rossz volt az egészben, hogy félig, csak az egyik lábamról húzták le a harisnyámat. Csak amennyire pragmatikus.

Az arcuk nem, a hajszínük viszont megmaradt, és arra is emlékszem, hogy az egyiknek kis ráncok voltak a szeménél.

Én a mai napig úgy gondolom, hogy ez a fejükben nem erőszakként játszódtott le, hiszen, mint

mondtam, az egyik férfi megadta a telefonszámát is.

Szerintem ezt ők úgy gondolták, hogy egyszerűen megdugnak egy 15 éves lányt, majd hazaviszik.

Nekem egy fél éves tortúra volt ezt feldolgozni. Ez az undorító az egészben. Ez egy olyan helyzet, amire nincs fegyverünk, még csak arra sincs, hogy meghallgatva hogyan kellene reagálnunk.

Látom, hogy te sem igazán tudod, hogy mit mondhatnál és ez mindennapos. Nincs eszközünk arra, hogy ezt kezeljük. Mindenki, aki okos próbál lenni, azt mondja, hogy ha hagyod, akkor gyorsabban lejár, de közben nem így működik.

Te hogy próbáltad ezt akkor elfogadhatóbbá tenni?

Gondoltam, hogy megpróbálom élvezni. Elképzelheted, hogy mennyire sikerült kisírt szemekkel, megborzadva az egész szituációtól. Ez nem olyan, mint amikor elvisznek egy sikátorba, és véletlenül arra járhat valaki. A mezőn voltunk, annyira kiszolgáltatott helyzetben voltam, hogy félelmemben még hazafele is próbáltam beszélgetni velük, bár nem igazán emlékszem rá, hogy mit, csak arra, ahogy közben rátapadtam az autó ablakára és néztem ki azon.

Ezek, most komolyan, hazavittek?

Nem éppen haza. A közelben kiraktak valahol. Kiszálltam, becsaptam az ajtót és rohantam. Amikor félúton voltam, akkor öntöttek el igazán az érzelmek és kezdtem el sírni.

Már nyolc óra lehetett, apum várt és kérdezte, hogy hol voltam, mert én nem szoktam ilyen későn jönni, de válasz nélkül befutottam a szobámba.

Eszembe jutott, hogy a néptáncos barátnőm fellépésre utazik, tehát már ébren van, úgyhogy felhívtam, mert valakinek muszáj volt elmondanom. Sírva meséltem neki, hogy mi történt. Képzeld el, hogy milyen állapotban mondom el valakinek, ő is olyanba kerül. Sírt a barátnőm, akinek meséltem, sírt a közös barátnőnk, aki a szavaiból kihámozta a sztorit és sírtak a többiek is, akik csak annyit láttak, hogy ezek ketten bőgne. Apum természetesen hallotta.

Apukádnak mi volt a reakciója miután ezt végighallgatta?

Bejött a szobába, én meg mondtam neki, hogy nem akarok ezzel foglalkozni. Tudtam, hogy hatalmas felelősség van a vállán, mert ha ő akkor erélyesebben fellép, hogy gyere fiam késő van, menjünk haza, akkor ez az egész nincs. Mégis tiszteletben tartotta, hogy nekem kellemetlen ezzel bajlódni, és azt mondta, hogy jó, próbáljuk meg elfelejteni. Szerintem ez volt számára a legnehezebb döntés.

Utána azért bement a non-stopba, hogy nézze meg a felvételeket, de nem tudták kiszűrni a fickót.

Akkor el kellett mondani anyukámnak is. Az első reakciója az volt, hogy hazajön. Mondtam neki, ne jöjjön, mert a tudat elég, hogy számíthatok rá, mégis tudtam, hogy jönni fog. Mellesleg, én nem emlékszem ilyesmikre, hogy védekeztek-e vagy belém élveztek. Ahhoz kellett volna koncentrálni. Apu vett egy Postinort, hogy ne ebből legyen gyerekem. A Postinor felbontja a hormonháztartást, úgyhogy még rátett egy lapáttal.

Hazajött anyum, és a legrosszabb az volt a dologban, hogy ők sem tudták, hogy kell ebben a helyzetben viselkedni, de megoldották, ezért kivételes volt a helyzetem. Körülbelül egy éve megköszöntem apumnak, hogy nem „apásan” reagált. Nem azt mondta, hogy most márpedig elmegyünk, kiderítjük, ki az, és bezáratjuk.

Nem okolták egymást?

Nem. Össze kellett fogni a gyerekért. Ebben mindig jók voltak. Lehet, hogy csak előttem nem csinálták. Amúgy a humor nagyon is sokat segített. Amikor anyum behozta nekem a második

Postinort, rögtön mondtam, hogy ezt elteszem következő alkalomra.

Mi volt az a folyamat, amivel sikerült feldolgozni?

Megint csak azt tudom mondani, hogy nincsen eszközünk erre. Mit csinálhatnék? Leülök, kávézok és olvasok? Hát nem. Nagyon hülyén hangzik. Igaz? Kezdődött az amerikai filmes klisével: beültem a tus alá és bögve sikáltam a testem. Ekkora korban az ember előszed mindent, amit a témáról látott, hallott, tud. Olvastam, meséltem, sírtam. Elég tudatosan próbáltam rendbe rakni magam.

Hétfőn már mentem iskolába. Sokat segített, hogy sok embernek beszéltem erről. Én ismertem magam és tudtam, hogy dolgozom fel a problémát. Egyébként is van az a tény, hogy a férfi akkor mesél valamiről valakinek, ha attól azt várja, hogy tud segíteni a megoldásban, míg a nő akkor mesél, ha baja van. Ettől ő nem vágyik tanácsra, csak egy kis simire és megértésre.

Mesélni azért jó, mert ha egy ténylegesen jó baráttal osztod meg, ő, bár semmi érdemlegeset nem tud mondani, segít cipelni ezt a súlyt. Miután megosztottam az emberekkel, nagyon intenzív és pozitív reakciókat kaptam vissza, amik valahol visszaigazolást is jelentettek arról, hogy eddig valamit jól csináltam. Visszaigazolást nyertem arra, aki én vagyok. Ez nagyon fontos. Mivel a szexualitás egy ősi dolog, ez alapjaiban rengeti meg az embert. Viszont én ezekből a visszaigazolásokból tudtam, hogy nem kell megváltoznom.

Vannak ennek lépcsőfokai: először van a tagadás, az elfogadás majd a beletörődés és a rehabilitáció. Anyum guglizott utána és titokban mindig számolgatta, hogy melyik fázisban vagyok. Ha van egy rossz helyzet, akkor ne tedd rosszabbá azzal, ahogy te hozzáállsz. Minden tulajdonságomat szolgálatba állítottam annak érdekében, hogy ezt fel tudjam dolgozni: a makacsságomat, hogy két ilyen ember az én életemet nem fogja tönkretenni és a hiúságomat, hogy annyira jó nő vagyok, hogy két csávó az utcáról leszólított. Előcsalogattam magamból egy jó adag mártíromságot, amire nagyon nagy szükség volt, ez megtisztította a szenvedést, adott neki valamiféle célt. Gyorsan el akartam távolítani ezt a problémát magamtól, persze miután mindenkinek, akinek kellett, elmondtam. Csakhogy tudjanak róla, én tudjam azt, hogy nem egyedül cipelem a súlyt, és akkor utána ne foglalkozzunk vele és jó lesz.

Nehéz róla beszélni?

Főleg az elején. Én körülbelül egy évig nem tudtam kimondani az erőszak szót. Azt, hogy megerőszakoltak, még most is kicsi akadással mondom ki előttem. Ha lehet, elkerülöm ezt a szót. Ezekkel csak akkor találkozol, ha veled vagy egy ismerősöddel megtörténik.

Volt egy alkalom, amikor forró-székeztünk, amiben pont én voltam soron, és akkor úgy tudtam csak elmondani, ha érzelmileg teljesen elhatárolódtam. Úgy meséltem, mint egy receptet és ezért a tanárnő, aki ott volt, nem hitte el. Azt gondolhatta, hogy feltűnési mániám van. Nekem ez nagyon rosszul esett. Az egy dolog, hogy nincs erre egy normális reakciónk, de van, hogy nagyon félrereagáljuk. Mivel pragmatikus ember vagyok, én a történetek után rögtön ráléptem a gyógyulás útjára.

A választás az ember kezében van, hogy évekig sír vagy kievickél. Én akkor tizenöt éves hippi voltam, falat emeltem magam köré, és pontosan ez volt az a periódus, amikor rájöttem, hogyha én azt a bizonyos falat felhúzzom, akkor nem csak a rossz dolgok, de jó dolgok is ugyanúgy elkerülnek. A nemi erőszak, mint a gyász: kezd kikopni, aztán néha bevillan, majd újra kopik. Ha beszélhetünk tapasztalati tőkéről, akkor kivételesek vagyunk, mert ez egy hatalmas bankó, de nem lehet ennek az égisze alatt élni.

Ne érts félre, nem azt akarom mondani, hogy ezt túldramatizálják az áldozatok, de tény, hogy kényelmesebb áldozatként kezelni magunkat, mert amelyik pillanatban én azt mondom, hogy ebből elég, akkor szembe kell vele néznem. Nehéz ezzel szembefordulni és kimondani, hogy igen, megerőszakoltak.

Könnyebb eltemetni, csak akkor sohasem fog az ember tényleg túl lenni az egészen. Feldolgozni igen, elfelejteni soha nem lehet.

Mit gondolsz, neked, mint áldozatnak miért annyira traumatikus az élmény?

Megalázó. Ha én meg kellene magamat határoznom, én a gondolataim vagyok. Ez nem kötődik egyik szervemhez sem. Őt nem érdekli, hogy ki vagyok. Nem érdekli az, hogy mi van a fejemben. Még csak nem is emberi, inkább állati az egész helyzet. Még cseréltek is. Egy tárgynak éreztem magam. Az egész emberi mivoltomban voltam szarrá taposva.

A tehetetlenség is egy nagyon komoly faktor ebben. Nem voltak választási lehetőségeim, nem hagyták, hogy rendelkezsem a saját testem felett.

Nem volt senki, aki azt mondta, hogy a te hibád?

De, sokan voltak. Itt viszont bejön az a faktor, ha én a Patkóban széttett lábbal, bugyi nélkül elalszom, akkor se nyúljon hozzám senki. Persze én tudom a saját hibáimat, elvégre beültem abba az autóba és kirívóan is voltam öltözve, de ez senkinek nem lehet indok arra, hogy ilyesmit műveljen.

Miért nem vitted jogi útra az ügyet?

Többek között azért, mert a körülmények miatt nem voltam abban a helyzetben. Beültem abba az autóba és szűz sem voltam. Egy jó ügyvéd az erőszakot el tudta volna síkálni és esetleg a pedofíliát lehetett volna rájuk fogni. Én nem akartam egy nagy jogi harcot vívni emiatt. Ez nem fizikailag lett volna nekem megterhelő, de egy porcikám sem vágyott rá, hogy a történetemmel járjam a bíróságot.

Mennyire befolyásolta a szexuális életed?

Bár nagyon tartottam tőle, nem igazán befolyásolta. Én nagyon szeretem és szerettem az érintéseket. Ha a kocsis hátsó ülésén kellene csinálnom, valószínűleg eszembe jutna. A kedvenc mondatom mostanában az, hogy nem hagyom befolyásolni magam a tények által. Ha hagyom, hogy ez ledöntsön a lábamról, és eszerint határozok meg mindent, ami egy nagyon általános betegség, akkor azt kell mondanom, hogy a férfiakkal kell vigyázni, a világ egy szar hely. Én idealista vagyok, tudom, hogy ezek csak kivételek. Én azóta nagyobb vagyok, okosabb és erősebb. Még stoppoltam is.

Ez az én történetem, de ez nagyon személyiségfüggő. Nincs rá egy általános megoldási tortúra. Lehet, hiába mondanám el másoknak, hogy ezen a csapáson menjenek végig, nekik nem

segítené.

Én azért is mondom el sok embernek, hogy ha netán valaki így jár, azt el tudják vezetni hozzám. Nem tanácsokat akarok adni, de sokat segít, ha tudod, hogy nem vagy egyedül. Ha valaki látja, hogy velem megtörtént és jól vagyok, az nagyon sokat segíthet.

Mindenkinek a fejében az van, hogy ez az áldozat egész életére rányomja a bélyeget, tehát jól jön a jó példa. Jó látni, hogy túl lehet ezen lenni. Igyekszem róla úgy beszélni, hogy legalább másnak jó legyen, hogy használja a tapasztalataimat, vagy, hogy egyszerűen lássa azt, hogy nem vagyok annyira felszínes, amilyennek tudom, hogy néha látszom.

Mert úgy tűnhet, hogy nagyon naiv vagyok, minden jó nekem, mindenben kacagok. Sőt én azt vettem észre, hogy minden olyan ember, aki örökké vidám, az hordoz valami nagyon szomorút, amihez tud viszonyítani. Ez olyan akár egy inga, ha volt nagyon rossz, és tudod milyen a nagyon rossz, csak akkor tud átbillenni nagyon jóba.